

INTRODUCTION TO קריאת התורה

קריאת התורה presents a challenging subject. Here are a few of the issues:

1. Is קריאת התורה a מצוה מדרבנן or a מצוה מדאורייתא?
2. Who instituted the practice to perform קריאת התורה on Mondays and Thursdays; עזרא הסופר or משה רבינו?
3. What is the definition of the מצוה of קריאת התורה? Is it a form of לימוד תורה or is it something else?
4. Why is קריאת התורה split into עליות?

Two forms of קריאת התורה are indisputably מצוות מדאורייתא; i.e. הקהל and פרשת זכור:

הקהל-ספר החינוך מצוה תריב-מצות הקהל- שנצטוינו שיקהל עם ישראל כולו אנשים ונשים וטף במוצאי שנת השמטה בחג הסוכות ביום שני בחג ולקרוא קצת מספר משנה תורה באזניהם שהוא אלה הדברים, ועל זה נאמר [דברים ל"א, י"ב], הקהל את העם האנשים והנשים והטף וגו'. וזאת היא מצות הקהל הנזכרת בתלמוד כענין שאמרו בראשון של קדושין [ל"ד ע"א], והרי הקהל דמצות עשה שהזמן גרמא הוא ונשים חייבות, ופירשו בסוף הענין, אין למדין מן הכללות, כלומר שהאמת שהנשים חייבות בזאת המצוה.

משרשי המצוה, לפי שכל עיקרן של עם ישראל היא התורה, ובה יפרדו מכל אומה ולשון להיות זוכין לחיי עד תענוג נצחי שאין למעלה הימנו בנבראים, על כן בהיות כל עיקרן בה ראוי שיקהלו הכל יחד בזמן אחד מן הזמנים לשמוע דבריה ולהיות הקול יוצא בתוך כל העם אנשים ונשים וטף לאמר מה הקיבוץ הרב הזה שנתקבצנו יחד כולנו? ותהיה התשובה לשמוע דברי התורה שהיא כל עיקרנו והודנו ותפארתנו, ויבואו מתוך כך לספר בגודל שבתה והוד ערכה ויכניסו הכל בלבם חשקה, ועם החשק בה ילמדו לדעת את השם ויזכו לטובה וישמח ה' במעשיו, וכענין שכתוב בפירוש בזאת המצוה ולמען ילמדו ויראו את ה'.

פרשת זכור-ספר החינוך מצוה תרג ד"ה שנצטוינו לזכור- שנצטוינו לזכור מה שעשה עמלק לישראל שהתחיל להתגרות במם בצאתם ממצרים בטרם נשא גוי וממלכה ידו עליהם, וכענין שכתוב [במדבר כ"ד, כ'] ראשית גוים עמלק, ותרגומו, ריש קריבא דישראל הוה עמלק, שהכל היו יראים מהם בשמעם היד הגדולה אשר עשה להם ה' במצרים, והעמלקים ברוע לבבם ובמזגם הרע לא שתו לבם לכל זה ויתגרו במם, והעבירו מתוך כך יראתם הגדולה מלב שאר האומות, וכענין שמשלו בזה משל רבותינו זכרונם לברכה [תנחומא כאן] ליורה רותחת שאין כל בריה יכולה לירד לתוכה, ובא אחד וקפץ וירד לתוכה, אף על פי שנכוה הקר אותה לאחרים. ועל זכירת ענינם זה נאמר [דברים כ"ה, י"ז], זכור את אשר עשה לך עמלק בדרך בצאתכם ממצרים.

ואל הזכירה הזאת בלב ובפה לא ידענו בה זמן קבוע בשנה או ביום כמו שנצטוינו בזכירת יציאת מצרים בכל יום ובכל לילה, והטעם כי בזכירה ההיא עיקר הדת, וכמו שהרחבנו הדבור על זה בהרבה מקומות בספרי, אבל טעם זכירת מה שעשה עמלק אינו רק שלא תשכח שנאתו מלבנו, ודי לנו בזה לזכור הענין פעם אחת בשנה או שתי שנים ושלוש. והנה בכל מקומות ישראל קוראים ספר התורה בשנה אחת או בשתיים או שלש לכל הפחות והנה הם יוצאים בכך מצוה זו. ואולי נאמר כי מנהגן של ישראל בפרשת זכור לקרותה בשבת מיוחד בכל שנה תורה היא ומפני מצוה זו היא שקבעו כן, והוא השבת שלפני פורים לעולם, ודין יהיה לקרותה ביום פורים לפי שהוא מענינו של יום כי המן הרשע היה מזרעו, אבל להודיע שקודם נס זה נצטוינו בזכירה זו קבעו הפרשה קודם לפורים, אבל סמכוה לפורים על דרך מה שיאמרו זכרונם לברכה במקומות סמכו ענין לו.

Concerning whether קריאת התורה is a מצוה מדאורייתא, we find the following:

תוספות מסכת מגילה דף יז' עמ' ב' – כל התורה בכל לשון נאמרה – פירש הקונטרס שנתנה לקרות בכל לשון שרוצה לקרות בספר תורה, וקשה שהרי קריאת התורה אינה מן התורה אלא מדרבנן לבד מפרשת זכור דהוי דאורייתא. ונראה דהכי פירושא כל קריאה שבתורה כגון מצות חליצה ופרשת עגלה ערופה וידוי מעשר ובכורים וכל אלו השנויין פרק אלו נאמרין בסוטה (דף לב. ושם).

The following represents a possible source for holding that קריאת התורה on שבת and יום טוב is a מצוה מדאורייתא:

תלמוד ירושלמי מסכת מגילה פרק ד דף עה טור א /ה"א – משה התקין את ישראל שיהו קורין בתורה בשבתות ובימים טובים ובראשי חדשים ובחולו של מועד שנאמר וידבר משה את מועדי י-י אל בני ישראל. עזרה התקין לישראל שיהו קורין בתורה בשני ובחמישי ובשבת במנחה.

Some hold that the אסמכתא is only an וידבר משה את מועדי י-י אל בני ישראל: פסוק (hint) while others hold that it does make קריאת התורה on שבת and יום טוב a דאורייתא:

שו"ת ב"ח (ישנות) סימן קנח ד"ה גם בתשובת – גם בתשובת מהרי"ל כתב בן בס"י קס"ז וז"ל ומה שקורא הקטן פ' המוספין רבותינו התירו הואיל והכל עולין למנין ז' אפילו קטן וקצת לבי מגומגם על פרשת זכור עכ"ל והיינו בקטן שאינו יודע למי מברכין. וכתב שרבותיו התירו, והיינו מה שכתב המרדכי ע"פ שפרשתי כוונתו שאמר וכ"ש שקורא לפ' המוספין דר"ל אפילו אינו יודע למי מברכין ולכך כתב שלבו מגמגם בדבר על פ' זכור דהא ודאי כיון דאורייתא הוא אין קטן מוציא אחרים ידי חובתם בקריאתו מאחר שאינו יודע כו' אבל אם היה יודע לא גרע מקטן העולה למנין ז' דהיא נמי דאורייתא מוידבר משה את מועדי ה' דלמדנו מינה הקריאה במועדות שתיקן משה רבינו ע"ה.

from Egypt each day and each night. That remembering is an essential part of our belief as we explained in many other places in my book. However the reason to remember Amalek is so that we should not forget the hate in our hearts. It is enough for us to remember that once a year or twice or three times. In all Jewish communities the custom is to read the section involving Amalek at least once if not twice or three times a year. And so the mitzvah is fulfilled in that way. Perhaps we can say that the custom to read Parsha Zachor on Shabbat Zachor is from the Torah and because of this mitzvah, they instituted the custom. It is always the Shabbat before Purim. It is further the rule to read the Parsha of Amalek on Purim itself. Because Haman the evil one was a descendant of Amalek, the Parsha of Amalek fits the theme of the holiday of Purim. The theme of Amalek is read on Parshas Zachor and on Purim in order to demonstrate that it was the practice to read Parshas Zachor even before the miracle of Purim. They then instituted the practice to read the Parsha close to Purim.

רש"י - תוספות מסכת מגילה דף יז ע"ב - Rashi explained that it is acceptable to read from the Torah in any language. This is difficult because reading from the Torah is not a mitzvah from the Torah but is a Rabbinical Mitzvah. The exception to that rule is the reading of Parshas Zachor which is a Biblical decree. It appears that this is the proper explanation: any reading which is taken from the Torah such as the Mitzvah of Chalitzah, the rule of Eglah Arufa, Viduy Maaser and Bikurim and all those matters that are listed in the chapter of Eilu Ne'Emarim in Masechet Sotah (32) can be read in any language.

תלמוד ירושלמי מסכת מגילה פרק ד דף ע"א - Moshe Rabbeinu started the practice that the Torah should be read on Shabbat, Yom Tov, Rosh Chodesh and Chol Ha'Moed as it is written: Va'Yidaber Moshe Es Moadei Hashem El Bnei Yisroel. Ezra established the practice that the Torah be read on Mondays and Thursdays and at Mincha on Shabbat.

שו"ת ב"ה (ישנות) סימן קנ"ה ד"ה גם בתשובת - So too in the Teshuvos of the Maharil, he wrote in section 127. This is what he wrote: our Rabbis permitted a minor to read the Parsha of Mussaf. This is based on the Gemara that says that all can be called to read the seven aliyos on Shabbat even a minor. But my heart is a little uncertain as to whether a minor may read Parshas Zachor; that is what the Maharil wrote. This concerns a minor who is unsure as to why we make a Bracha. The Maharil wrote that our Sages permitted him to read Parshas Zachor. That is what the Mordechai wrote according to my interpretation of his words: certainly, a minor can read the Mussaf portion. He meant to say even if the minor is unsure as to why we make a Bracha. That is why the Maharil wrote that his heart was uncertain concerning Parshas Zachor because certainly the requirement to read Parshas Zachor is a Biblical requirement and a minor cannot fulfill the obligation of others through his reading if he is unsure as to why we make a Bracha. However if the minor knows why we make a Bracha he is no worse than a minor who is called to be one of the seven aliyos which is also a Biblical requirement based on the verse: Va'Yidaber Moshe Es Moadei Hashem El Bnei Yisroel. From this verse we learn that the practice of reading the Torah on holidays was established by Moshe Rabbeinu.